ГОД. VI СОФИЯ, НОЕМВРИЙ 1938 ГОД. БР. 3

Здравец

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ГОД. ПОДПИСКАТА И ПО ЗАБЕЛЕЖКИ ВЪ 2 ПРИЛОЖИ ЗА ПОСТЕПЕННИТЕ ПОТЕБИТЕЛИ НА РЕДОВНА ПРЕДПЛАТА ЕДИН ЛЕВ И 50 СТОТ. ПРЕМИЕТО

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ: Д-ръ М. СТАЙЧЕВ — поч. по хигиена и детска болести
Редакторъ-стопанинъ: Цвятана Д-ръ Стайчева
София, Г. Сарафовъ 18, II ет. Тел. чек. сметка № 1412. Тел. 2-73-27

Годишна и поверителна отъ 8 лева на всички поч. л. лв. 8 Лев отъ 1. I. 1938 г. и отъ 1. II. Дек. на задни л. на 8 Лев. 17. VIII. 1938 годин

Бестникъ членъ на Съюза на журналиститѣ въ България съ устава утвърденъ съ № 8603, 29. XI. 1935 год., регистриранъ подъ нумеръ новинъ въ Варн. Окр. съдъ отъ 10. VII. 1935 и подреденъ № 1.

ЧИТАНКАТА „ЗЕЛЕНЪ ЗДРАВЕЦЪ" предпазва отъ болеститѣ и учи на здравъ животъ

Сътрудничатъ именити наши детски писатели, лѣкари, педагози, художници, композитори и учители

ПОВЕЧЕ РАДОСТЬ ЗА ДЕЦАТА

Въ новата на всѣки човѣкъ има тъжни мигни, страдания и нещастия, които помрачаватъ неговото щастие и радость. И малкитѣ деца не сѫ запазени отъ такова неволи. Нѣкои боледуватъ, други гладуватъ, трети мрьзнатъ отъ студъ — боси и голи, и нѣмать никакви радости въ живота . . .

Тѣх човѣшки страдания похабяватъ здравето. Тѣ сѫ сѫщо така — отровни, както алкохола, тютюна, мекодушиѥ, развалената храна, нечистия въздухъ и други подобни отрови на живота.

Ние трѣбва да се мъчимъ да ги избѣгваме, за да станемъ по-здрави и по-щастливи. Трѣбва да ги лѣкуваме — съ повече смѣхъ, безгрижие, радость и игри. Сѫщо трѣбва да се стремимъ да изтриваме сълзитѣ на нещастнитѣ и измъчени другарчета, като имъ помагаме да не страдатъ толкова. Нека имъ създаваме поне малко радость, колкото прежнитѣ мои и мои.

И да не забравяме, че най-добрата храна за децата е радостьта! Тя е тъкмо рано, затова всички трѣбва да работимъ, за да я създадемъ за всѣко дете. Тя носи здраве и щастие на земята.

Повече смѣхъ, пѣсни и игри — повече радость за децата!

Чичо Здравецъ

Здравѣйте!

Кѫсна есень

Кѫсна есень
златни листе рони
и оголи предонъ дъбресата.
Въ тишина „отлинѣ" полята,
и мѫчитъ стаяно небосклони.

На залѣзе
птицитѣ поеха . . .
Надъ рѣки, долини и поля,
нагдѣ задъ гоблъютѣ морета,
тѣ ще дирятъ радость и утѣха.

Много здраве
пѫтницки крилати,
и не ни забравяйте, и тамъ.
Лютъ зима е предстоящане сѫно
съ пролѣтьта и вий при насъ
елате!

Ще ни чекамъ
и писмо дори ще ни напишя,
и къмъ югъ ако често ще
погледамъ
и ще фоси дирятъ и нощитѣ.

Етъ, падна
есень надъ селата . . .
А дъждъ есенерно все кали...
Сиваитъ плачатъ осенните дни,
и гаслъ тъ мъ тегне въ тъ-
шината.

Кѫсна есень
златни листе рони
и оголи предонъ дъбресата.
Въ край далеченъ птицитѣ
прогони,
въ тишина потъмнала полята...

Боянъ Балабановъ

Детска молба

Яблъки, круши, сливи,
колко сѫ красиво!
А ка о ги хапнешъ,
сиваитъ медежъ лапнешъ.
Мили татко Боже,
направи да може
въ нашата градина,
преди идна година
прасковитѣ сочни
и меденитѣ круши
да срѣвтъ непретѣно —
на гоило и студено,
та да можемъ да ядемъ
и зиме безъ да спремъ.

Мирка Перикилиева

СМѢХЪ И ВЕСЕЛИЕ

некъ изпълва нивота на всѣко дете. Смѣхътъ отъ сърдце раздрусва всички клетчици на тѣлото и ги прави здрави

„Ако можехъ да дамъ на децата нѣкакъвъ цененъ даръ, бихъ избралъ само здравето.
Здравото дете вѣрви въ живота съ повече изгледи за успѣхъ, а болното бива победено преди да е започнало житейската си борба".

Аннелео Патри

Коста Фнджиковъ

ДѢДО ГУНЧО

За всѣка, децата, най-любимо-ватъ чобѣтъ отъ цѣлото селе бѣ дѣдо Гунчо. Той бѣше „славенитѣ дѣдо". Така го наричаше всички. И наистина нѣмаше по добръ чобѣкъ отъ него. А нѣкъ и смѣшенъ, шегадкия бѣше, — едва ли има другаде такъвъ бѣлоокъ стрѣвецъ. Отгоре на това и гоблъ сладко думецъ. Като заквашѣше нѣкои приказки, сѫкадъ медъ кавѣше отъ устата му.

За тоа добръ и дявольтъ стрѣчъ ще ни разкажа една историе, какъ единъ пъ-лѣкуна стопиваста си баба Ивинка.

Равбоя се баба Ивинка, деца на легло, день, два, седмица, че дие.. не стана. Лѣкуви се съ всѣкъ-можни трева, баи и Ивинка врачкатъ, но отъ никъде здраве не дойде.

Една вечерь дѣдо Гунчо казя:

— Хей, бабо, нѣма вече да те слушамъ и ще докарамъ доктора отъ града. Не може повече така да се влачитъ.

— Аме, доктора ще докарашъ. Чуднимъ разбира нѣщо. Само пирнѣ си ще харчимъ. Пъкъ и пали го знаешъ, все сѫ пуститѣ му „жекции" мушъ кеата. Не искамъ и очитѣ му да видя, — кяя троснато баба Ивинка и обърса потното си чело.

Бабочкитѣ по цѣлия ден посещавали баба Ивинка да я видятъ и поразговорятъ. Какво сѫ и приказвали незная, но една вечерь, когато дѣдо Гунчо се завърна отъ гората ти още отъ вратата му заговоря:

— Слушай дѣдо, не може повече да се търпи. Утре ще вървишъ за лѣкъ. Тамъ на дъвото въ сандъка има една нова риза. Имени нея и гоблъю ти пише. Слезъ въ зимника, намѣри новата шарена торба, сложи въ нея оригинала, дръсна пита, извади отъ качето кило сирене и се приготви за пѫть. Утре на разина ще тръгнешъ за Зайково. Ще погърсишъ, баба Ружа шганката. Всичко ти е предадено и тя лѣкъ ще ми изпроводи.

— Абе, бабо, я не ставай глупава. Оня ли не си разбрал, че врачкитѣ ни лѣжатъ и обиратъ.

Следъ дълги разправии, надве-трие, бабо Ивинка дѣдо Гунчо, ще не ще, се приготви за пѫть, като кяя:

— Ще видя и азъ ще тръгна едважъ по гдушъ пѫть, та да видимъ. Но не мога да се мъчуда, защо ще ноеш раза, торба, пита, шкие и сирене. Не може ли пари да й дамъ?

— Не може. Така трѣбвало. Инакъ лѣкъ не ставало. Тя ще изгори ризата и торбата, за да приготви лѣкарството.

На сутринта, дѣдо Гунчо се показа зорницата, дѣдо Гунчо сѫ шарена торба на гръбъ и, сѫ тоцкика въ рака ное пѫта за Зайково.

Къмъ обѣдъ той пристигна на двора на „Ружа" въ гората, цѣлата оградена сѫ вѣнкови буки и сѫ бистро студено чучурче. Седна да си почине, а въ главата му все еина мисъль: какъ той, бѣлоокия старецъ ще е ни при еднаа шшцо и никаква шганка да търси лѣкъ.

Въ тоа кроме при чучурчето пристигнаха двама измореи пѫтници. Цѣлитѣ изпрашени, и единиятъ отъ тѣхъ обѣдечелъ въ много сухсини дреки.

Дѣдо Гунчо ги запримазва и разбра, че тѣ отиваи въ гоблъ-мия градъ да търсятъ работа и че пилуваи поеа вече пѣть дни.

Двамъте си ѥ молвствиа, безъ много да му мисли, той се обърна къмъ пѫтницитѣ:

— Я сѫдайте, сѫдайте тукъ да обѣдаме — На измали голѣмата пита, разчуи и на „кисове, сложи сиренето по сѫрдата и всичко започвала сладко да се хранятъ.

На тръгване дѣдо Гунчо дадо на единиятъ отъ пѫтницитѣ ризата, а на другия торбата. Тѣ му благодарили горещо и сѫ замиваха. Тогаа той постави нѣколко въгленчета въ шшцето, напълни го съ вода, отсѫдна нѣколко стръкчета овчарска чубрица, запушиѥ ший цето и го достави въ поеса си

Часъ нъмъ опушиѥ дѣдо Гунчо пристигна въ кѫщи. баба Ивинка не бѣ магнала. Тя още отъ вратата грабна шшцето и си пиина нѣколко гълтки. Така само следъ нѣколко дни та се почувствуиа добре, а следъ седмица стана и зашета кѫщи кѫщи.

* * *

Веднажъ, когато баба Ивинка разправяше на насѫбранитѣ се жени, какъ се е излѣкувала и изкарвайе еина друга болна жена при Ружа шганката, дѣдо Гунчо не изтърпи и разказа всичко най-подробно, баба Ивинка си сви рацетѣ подъ престилката, наведе глава и замълча посрамена. А дѣдо Гунчо каяи сѫ сиелгъ гавсъ:

— Не слушайте магесницитѣ! Тѣ ни лѣжатъ, за да ни обиратъ! **Храната, чистотата и предпазването ще ни дарувятъ здраве.** А като се разболѣете не ѥй Боже човѣкъ, правго при лѣкарятъ. Тѣ сѫ учили години наредъ и знаятъ подобре отъ всички ни.